

Sprawa C-233/19**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

18 marca 2019 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Cour du travail de Liège (Belgia)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

11 marca 2019 r.

Strona wnosząca apelację:

B.

Strona, przeciwko której została wniesiona apelacja:

Centre public d'action sociale de Liège (CPAS)

I. Okoliczności faktyczne i postępowanie główne

- 1 B. urodziła się w dniu 1 stycznia 1955 r. w Gwinei. Przybyła do Belgii w dniu 2 września 2015 r., a w dniu 4 września 2015 r. złożyła wniosek o udzielenie azylu, który wyrokiem Conseil du contentieux des étrangers (sądu do spraw cudzoziemców, zwanego dalej „CCE”) z dnia 27 kwietnia 2016 r. został rozpatrzony negatywnie.
- 2 B. cierpi na liczne schorzenia: nadciśnienie tętnicze, cukrzycę typu 2 z neuropatią oraz pooperacyjną niedoczynność tarczycy.
- 3 W dniu 26 września 2016 r. złożyła ona wniosek o legalizację pobytu (wniosek o zezwolenie na pobyt) ze względów medycznych na podstawie art. 9 b loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r. o wjeździe na terytorium, pobycie, zamieszkiwaniu i wydalaniu cudzoziemców, Moniteur

belge z dnia 31 grudnia 1980 r., s. 14584, zwanej dalej „ustawą z dnia 15 grudnia 1980 r.”).

- 4 W dniu 22 grudnia 2016 r. wniosek ten został uznany za dopuszczalny. W związku z tym B. uzyskała czasowy dokument pobytowy i mogła korzystać z pomocy społecznej świadczonej przez Centre public d’action sociale de Liège (ośrodka pomocy społecznej w Liège, zwane dalej „CPAS”).
- 5 Jednakże, decyzją Office des étrangers (urzędu do spraw cudzoziemców) z dnia 28 września 2017 r. doręczoną w dniu 23 października 2017 r., wniosek o legalizację pobytu ze względów medycznych został oddalony co do istoty. W tym samym dniu B. doręczono decyzję nakazującą opuszczenie terytorium belgijskiego oraz państw Schengen w terminie 30 dni od dnia doręczenia. B. miała więc prawo przebywać w Belgii do dnia 22 listopada 2017 r., a od dnia 23 listopada 2017 r. jej pobyt był nielegalny.
- 6 W dniu 28 listopada 2017 r., B. wniosła do CCE, będącego sądem właściwym w tej sprawie, skargę o stwierdzenie nieważności i wniosek o zawieszenie wykonania decyzji odmawiającej udzielenia zezwolenia na pobyt i decyzji nakazującej opuszczenie terytorium. W swoich wystąpieniach strony wskazały, że według ich wiedzy sprawa ze skargi jest wciąż w toku.
- 7 Dwoma decyzjami z dnia 28 listopada 2017 r. CPAS pozbawiło B. od dnia 23 października 2017 r. prawa do świadczeń finansowych z pomocy społecznej oraz prawa do świadczeń opieki zdrowotnej. Decyzje te stanowią przedmiot sporu. Z akt postępowania administracyjnego wynika, że cofnięte prawo do świadczeń opieki zdrowotnej jest prawem, które przysługuje cudzoziemcom podczas legalnego pobytu, w odróżnieniu od pilnej pomocy medycznej, do której mają prawo cudzoziemcy podczas nielegalnego pobytu. Obydwie sporne decyzje zawierały pouczenie, że skarżąca może złożyć wniosek o udzielenie jej pilnej pomocy medycznej, jeżeli uzna, że jest ona niezbędna. Począwszy od dnia 1 listopada 2017 r. korzystała ona z prawa do pilnej pomocy medycznej obejmującej leczenie chorób chronicznych.
- 8 Sądami właściwymi w sprawach dotyczących pomocy społecznej są sądy pracy: tribunal du travail (sąd pracy) i cour du travail (trybunał pracy). Pozwem z dnia 28 grudnia 2017 r. B. wniosła do tribunal du travail de Liège (sądu pracy w Liège) o przywrócenie jej, od dnia 23 października 2017 r., prawa do świadczeń opieki zdrowotnej i świadczeń z pomocy społecznej dla cudzoziemców podczas legalnego pobytu.
- 9 Ponadto, w dniu 1 lutego 2018 r. B. złożyła nowy wniosek o przyznanie świadczeń z pomocy społecznej, który został oddalony decyzją CPAS z dnia 20 lutego 2018 r. Ta odmowna decyzja była przedmiotem kolejnej skargi, zawisłej przed tribunal du travail (sądem pracy), tak że sporny okres jest ograniczony do okresu pomiędzy dniem 23 października 2017 r. a dniem 31 stycznia 2018 r.

- 10 Wyrokiem z dnia 15 marca 2018 r. tribunal du travail (sąd pracy) dokonał wykładni decyzji cofającej prawo do świadczeń opieki zdrowotnej z dnia 28 listopada 2017 r. jako decyzji odmawiającej prawa do pilnej pomocy medycznej. Sąd ten uznał wniosek B. za bezpodstawny, jeśli chodzi o świadczenia finansowe z pomocy społecznej. Uznał go jednakże za zasadny jeśli chodzi o prawo do pilnej pomocy medycznej i zobowiązał CPAS do dalszego udzielania tej pomocy.
- 11 B. wniosła apelację od tego wyroku.

II. Ramy prawne

1. Prawo belgijskie

- 12 Zgodnie z art. 9 b ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r., cudzoziemiec przebywający w Belgii, który cierpi na chorobę stanowiącą rzeczywiste ryzyko dla jego życia lub nienaruszalności cielesnej lub rzeczywiste ryzyko niehumanitarnego lub poniżającego traktowania, w przypadku gdy w jego państwie pochodzenia lub w państwie, w którym przebywa, nie ma odpowiedniego leczenia, może zwrócić się do ministra lub upoważnionej przez niego osoby z wnioskiem o udzielenie mu zezwolenia na pobyt w Królestwie. Jest to wyjątek od ogólnej zasady zawartej w art. 9, zgodnie z którą wniosek o pozwolenie na pobyt dłuższy niż trzy miesiące należy składać do belgijskiej placówki dyplomatycznej lub konsularnej właściwej ze względu na miejsce zamieszkania lub pobytu za granicą.
- 13 Postępowanie przebiega dwuetapowo: badanie, początkowo przewidziane jako formalne i szybkie, kończące się wydaniem decyzji co do dopuszczalności oraz przyznaniem czasowego dokumentu pobytowego (który daje prawo do świadczeń z pomocy społecznej), a następnie decyzja co do istoty.
- 14 W przypadku gdy decyzja co do istoty jest niekorzystna dla osoby wnioskującej o legalizację pobytu, może ona wnieść skargę do CCE.
- 15 Zgodnie z prawem, z zastrzeżeniem wykładni wynikającej z orzecznictwa Trybunału, skargi o stwierdzenie nieważności i wnioski o zawieszenie wykonania decyzji nie wywierają „jako takie” skutku zawieszającego, tak że pobyt cudzoziemca w trakcie rozpatrywania tych skarg może stać się nielegalny.
- 16 Natomiast zgodnie z art. 57 ust. 2 loi du 8 juillet 1976 organique des centres publics d'action sociale (ustawy organicznej z dnia 8 lipca 1976 r. o publicznych centrach opieki społecznej), konsekwencją nielegalności pobytu jest odmowa jakichkolwiek świadczeń socjalnych z wyjątkiem pilnej pomocy medycznej oraz, w przypadku rodzin z małoletnimi dziećmi, zakwaterowania w ośrodku federalnej agencji ds. przyjmowania osób ubiegających się o azyl (Fedasil).
- 17 Jednakże, w myśl art. 159 konstytucji belgijskiej: „Trybunały i sądy stosują zarządzenia i rozporządzenia o zasięgu ogólnym, regionalnym i lokalnym tylko wtedy, gdy są one zgodne z ustawami”.

- 18 Artykuł 74/13 ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r. stanowi nadto, że minister lub jego pełnomocnik, wydając decyzję o wydaleniu, uwzględnia stan zdrowia zainteresowanego cudzoziemca.

2. Prawo Unii

- 19 W wyroku z dnia 18 grudnia 2014 r. Abdida (C-562/13, EU:C:2014:2453) (zwanym dalej „wyrokiem Abdida”), Trybunał orzekł:

„Artykuły 5 i 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich w związku z art. 19 ust. 2 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 14 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu:

- które nie nadaje skutku zawieszającego środkowi odwoławczemu wniesionemu od decyzji nakazującej obywatelowi państwa trzeciego cierpiącemu na poważną chorobę opuszczenie terytorium państwa członkowskiego, gdy wykonanie tej decyzji może narazić tego obywatela państwa trzeciego na poważne ryzyko ciężkiego i nieodwracalnego pogorszenia stanu zdrowia, oraz
- które nie przewiduje zapewnienia, tak dalece, jak to możliwe, zaspokojenia podstawowych warunków bytowych wspomnianego obywatela państwa trzeciego, w celu zagwarantowania, by opieka zdrowotna w nagłych wypadkach i leczenie chorób w podstawowym zakresie mogły rzeczywiście być realizowane, przez okres, na jaki to państwo członkowskie jest zobowiązane wstrzymać wydalenie tegoż obywatela państwa trzeciego w następstwie skorzystania z tego środka odwoławczego”.

- 20 Powołane zostały również art. 19 ust. 2 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008, L 348, s. 98).

3. Inne przepisy

- 21 Strona skarżąca powołuje poza tym art. 3 i 13 Europejskiej Konwencji praw człowieka.

III. Przedmiot sporu w postępowaniu głównym

- 22 Co istotne z punktu widzenia Trybunału, w niniejszej sprawie chodzi o ustalenie, czy w świetle wyroku Abdida należy przyjąć, że skarga o stwierdzenie

nieważności i wniosek o zawieszenie wykonania wniesione do CCE mają skutek zawieszający, a jeżeli tak, pod jakimi warunkami.

IV. Stanowiska i żądania stron

1. Stanowisko strony skarżącej

- 23 B. wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku oraz o zobowiązanie CPAS do wypłacania jej świadczeń finansowych z pomocy społecznej począwszy od dnia 23 października 2017 r.
- 24 Powołuje się ona na brak wykonalnej decyzji nakazującej opuszczenie terytorium, twierdząc, że z uwagi na wniesioną do CCE skargę, doręczona jej decyzja nakazująca opuszczenie terytorium nie może wyrzeć skutków.
- 25 Domagając się przyznania świadczeń z pomocy społecznej w okresie zawisłości przed CCE sprawy z jej skargi na odmowę legalizacji pobytu ze względów medycznych, B. powołuje się na wyrok Abdida, na art. 159 konstytucji belgijskiej, art. 3 i 13 EKPC, art. 47 Karty, art. 6 ust. 5 i art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2008/115, jak również na art. 74/13 ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r.
- 26 Podkreśla ona poważny charakter chorób, na które cierpi.
- 27 Następnie B. przedstawia twierdzenie, zgodnie z którym, w świetle wyroku Abdida, już sam ważki i uzasadniony zarzut wymaga, aby uznać, że odwołanie wniesione do CCE ma skutek zawieszający. B. twierdzi, że jej zarzuty są ważne, ponieważ podnosi ona przed CCE, iż sporządzone przez lekarza Office des étrangers (urzędu ds. cudzoziemców) orzeczenie lekarskie, w oparciu o które wydana została decyzja o odmowie legalizacji pobytu, nie jest należycie uzasadnione.
- 28 Wywodzi ona na tej podstawie, że jej skarga wniesiona do CCE ma skutek zawieszający, że tym samym jej pobyt nie może być uznany za nielegalny oraz że należą się jej świadczenia finansowe z pomocy społecznej.

2. Stanowisko CPAS

- 29 CPAS wnosi o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku i spornych decyzji.
- 30 CPAS stoi na stanowisku, że pobyt B. jest nielegalny w rozumieniu art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 8 lipca 1976 r. oraz że art. 159 konstytucji nie daje żadnych podstaw, aby uchylić skierowaną do niej decyzję nakazującą opuszczenie terytorium.
- 31 Jeśli chodzi o wyrok Abdida, CPAS podnosi, że z wyroku tego nie płynie wniosek o automatycznym skutku zawieszającym środka odwoławczego, lecz o skutku zawieszającym nadanym wyłącznie w przypadku, gdy cudzoziemiec wykaże

poważny charakter choroby, jak również poważne ryzyko ciężkiego pogorszenia stanu zdrowia w razie powrotu do kraju.

V. Ocena cour du travail (trybunału pracy)

- 32 Cour du travail (trybunał pracy) ma więc za zadanie wypowiedzieć się co do skutku zawieszającego skarg w sprawach zawisłych przed CCE.
- 33 W doktrynie przeprowadzono szczegółową syntezę wielu złożonych kwestii i należy odwołać się do tych ocen¹. Cour du travail (trybunał pracy) wyjaśnia jednakże, iż przytacza to opracowanie z uwagi jego całościowy, szczegółowy i wyczerpujący charakter, lecz na tym etapie nie podjął jeszcze decyzji co do rozstrzygnięcia, jakie przyjmie, nie opowiada się za stanowiskami wyrażonymi przez autora i nie przesądza o tym, w jaki sposób rozstrzygnąć spór.

„Zakres kontroli dotyczącej kwestii medycznych, jaką powinny sprawować sądy ubezpieczeń społecznych

x Wyrok Abdida nie nadaje skutku zawieszającego wszelkim środkom odwoławczym od nakazu wydalenia wydanego w następstwie odmownej decyzji na podstawie art. 9 b, lecz wyłącznie »środkowi odwoławczemu wniesionemu od decyzji nakazującej obywatelowi państwa trzeciego cierpiącemu na poważną chorobę opuszczenie terytorium państwa członkowskiego, gdy wykonanie tej decyzji może narazić tego obywatela państwa trzeciego na ryzyko ciężkiego i nieodwracalnego pogorszenia stanu zdrowia«.

Czy sądy ubezpieczeń społecznych powinny ograniczać się do stwierdzenia, że został wniesiony środek odwoławczy, aby nadać temu środkowi skutek zawieszający², czy też mają obowiązek zweryfikować spełnienie przesłanek nadania charakteru zawieszającego wskazanych w wyroku Abdida?

Orzecznictwo jest w tej kwestii podzielone.

Jeden z nurtów reprezentuje pogląd, zgodnie z którym należy wyłącznie stwierdzić, że wniesiony został środek odwoławczy, aby nadać mu skutek zawieszający. Pogląd ten opiera się na tym, że Trybunał Sprawiedliwości w Luksemburgu, najogólniej rzecz ujmując, zajął stanowisko, zgodnie z którym »w odniesieniu do wszystkich osób, do których skierowany jest

¹ C. MAES, w: *Aide sociale - Intégration sociale. Le droit en pratique*, Bruksela, la Charte, wyd. 2, w przygotowaniu.

² Podobnie T. NISSEN, *Aide Sociale et régularisation 9 ter: le point sur la question après l'arrêt Abdida, Fiche pratique de l'accueil 16*, CIRE, 2015, która twierdzi, że środek odwoławczy od negatywnej decyzji na podstawie art. 9 b przybiera charakter zawieszający; L. TSOURDI, *Régularisation médicale en Belgique: quelles répercussions pour l'arrêt Abdida ?*, *Newsletter EDEM*, maj 2015, s. 3.

nakaz opuszczenia terytorium i które wniosły środek odwoławczy od odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt opartego na art. 9 b«, »jest praktycznie niemożliwe, aby orzec ‘z góry’, czy dana sytuacja jest do tego stopnia wyjątkowa, że środek odwoławczy należy uznać za zawieszający. Nie można byłoby uznać a priori, że środek odwoławczy będzie miał charakter zawieszający w przypadku niektórych skarżących, a w przypadku innych nie«, oraz że »dokonanie takiej oceny jest zadaniem Conseil du Contentieux des étrangers (sądu ds. cudzoziemców). Pozbawienie cudzoziemca prawa do skutecznego środka odwoławczego byłoby równoznaczne z uprzedzaniem wyników oceny podniesionych zarzutów, jakiej ma dokonać Conseil du Contentieux (sąd ds. cudzoziemców)«.

Natomiast inny nurt reprezentuje pogląd, zgodnie z którym skutek zawieszający może zostać nadany wyłącznie na podstawie przesłanek określonych w wyroku Abdida, a sądy ubezpieczeń społecznych dysponują w związku z tym pewnym zakresem uznania prima facie, przy czym brak jest podstaw do zawieszenia, w przypadku gdy wniosek jest oczywiście bezzasadny lub gdy występuje oczywisty brak informacji natury medycznej.

Tut. sąd uważa, że należy przychylić się do poglądu reprezentowanego przez ten drugi nurt.

Artykuł 288 akapit 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stanowi bowiem, że »Dyrektywa wiąże każde państwo członkowskie, do którego jest kierowana, w odniesieniu do rezultatu, który ma być osiągnięty, pozostawia jednak organom krajowym swobodę wyboru formy i środków«.

W oparciu o to postanowienie Trybunał Sprawiedliwości w Luksemburgu przyjmuje, że sądy krajowe obowiązane są *»interpretować prawo krajowe w najszerszym możliwym zakresie w świetle brzmienia i celu danej dyrektywy, aby osiągnąć rezultat przez nią przewidziany [...] Wymóg dokonywania wykładni zgodnej prawa krajowego jest związany z systemem Traktatu, gdyż zezwala sądowi krajowemu na zapewnienie, w ramach jego właściwości, pełnej skuteczności prawa wspólnotowego, gdy ten rozpatruje spór przed nim zawisły. [...] Zasada dokonywania wykładni zgodnej prawa krajowego wymaga zatem, aby sąd krajowy czynił wszystko co leży w zakresie jego właściwości, biorąc pod uwagę całość norm prawa krajowego, aby zagwarantować pełną skuteczność dyrektywy«³.*

Sąd ubezpieczeń społecznych, weryfikując, czy zostały spełnione przesłanki wymagane przez Trybunał Sprawiedliwości w Luksemburgu, nie narusza skutecznego charakteru środka odwoławczego od nakazu opuszczenia terytorium, lecz przeciwnie, zapewnia w granicach swojej właściwości oraz w ramach zawisłego przed nim sporu, aby prawo Unii mające bezpośrednio

³ Wyrok z dnia 5 października 2004 r., Pfeiffer i in. (C-397/01 do C-403/01, EU:C:2004:584, pkt 110 - 118 i przytoczone tam orzecznictwo).

zastosowanie, było stosowane w zgodzie z jego wykładnią dokonaną przez unijny sąd. Poza tym, ponieważ przeprowadzana analiza *prima facie* ogranicza się do weryfikacji, czy zarzut nie jest oczywiście bezzasadny, pogląd ten wydaje się w pełni zgodny z wymogami Trybunału w Strasburgu, który łączy skuteczność środka odwoławczego i suspensywność z mocy prawa, która powinna z owej skuteczności wynikać w przypadku możliwego naruszenia art. 3 europejskiej konwencji praw człowieka, z weryfikacją, czy istnieje uzasadniony zarzut”.

- 34 W rzeczywistości, możliwa jest trzecia wykładnia wniosków płynących z wyroku Abdida, zgodnie z którą obowiązkiem sądów pracy byłaby nie tylko sama weryfikacja, czy istnieje ważki i uzasadniony zarzut, lecz badanie, czy wykonanie decyzji o wydaleniu może narazić obywatela państwa trzeciego na poważne ryzyko ciężkiego i nieodwracalnego pogorszenia stanu zdrowia.
- 35 Jednakże ta trzecia wykładnia powoduje inne problemy.
- 36 Sądy pracy zazwyczaj rozstrzygają kwestię niemożliwości powrotu ze względów medycznych w ramach sporów dotyczących obszaru pomocy społecznej (przyznanej danej osobie – w drodze wyjątku od zasady – mimo nielegalnego charakteru jej pobytu), dla których to sporów sądy te stanowią naturalne forum. W przypadku, gdy w sprawie chodzi o rozstrzygnięcie, czy wniesiona do CCE skarga na odmowę legalizacji pobytu ma skutek zawieszający, spór dotyczy obszaru związanego z pobytem, który to pobyt należy ocenić pod względem jego legalnego bądź nielegalnego charakteru. Prawo do korzystania z pomocy społecznej powstaje wyłącznie w sposób pochodny, w przypadku uznania pobytu za legalny. Otóż spory dotyczące legalności pobytu zostały, co do zasady, przekazane do właściwości innego sądu, wyspecjalizowanego w tej dziedzinie, a mianowicie CCE.
- 37 Jak widać, trudność wynika w części z okoliczności, że sąd, przed którym została podniesiona kwestia skutku zawieszającego (sąd pracy właściwy w sprawach przyznawania pomocy społecznej) nie jest sądem, do którego została wniesiona skarga (CCE, właściwy w sprawach związanych z prawem pobytu).
- 38 Podobnie, w przypadku wykładni, zgodnie z którą sąd pracy powinien weryfikować, czy istnieje uzasadniony zarzut, ten dualizm skutkuje niepewnością i niedostateczną legitymizacją sądów pracy w zakresie orzekania o szansach powodzenia środka odwoławczego wniesionego do CCE, w dziedzinie, w której sądy te nie stanowią naturalnego forum i w której nie posiadają biegłości w równym stopniu jak w dziedzinie prawa ubezpieczeń społecznych.
- 39 Jaki jest zakres kontroli, którą powinien sprawować sąd pracy, przed którym podniesiona została kwestia zawieszającego charakteru środka odwoławczego wniesionego do innego sądu?
- 40 Rzecz jasna, można byłoby z łatwością uchylić się od odpowiedzi na to pytanie argumentując, że chodzi o problem prawa wewnętrznego, odległy od misji

Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Cour du travail (trybunał pracy) zdecydował się jednakże wystąpić do Trybunału Sprawiedliwości, ponieważ pytanie to zmierza również do wyjaśnienia zakresu art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Czy z prawa do skutecznego środka prawnego przed sądem A, wynika automatycznie prawo do pomocy, co do którego właściwy jest sąd B? Czy prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem A wymaga, aby zarzuty podniesione przed tym sądem zostały zbadane przez sąd B? Czy prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem A wymaga, aby kontrola leżąca w zakresie właściwości tego sądu, była wykonywana przez sąd B?

VI. Pytanie prejudycjalne

- 41 W celu wyjaśnienia tej istotnej kwestii należy przedstawić następujące pytanie prejudycjalne:
- 42 „Czy art. 5 i 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich w związku art. 19 ust. 2 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak również art. 14 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy, w świetle wyroku w sprawie C-562/13 wydanego w dniu 18 grudnia 2014 r. przez wielką izbę Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej,

należy interpretować w ten sposób, że nadają one skutek zawieszający środkowi odwoławczemu wniesionemu od decyzji nakazującej obywatelowi państwa trzeciego cierpiącemu na poważną chorobę opuszczenie terytorium państwa członkowskiego, mając na względzie, że osoba wnosząca ów środek odwoławczy twierdzi, że wykonanie tej decyzji może narazić ją na poważne ryzyko ciężkiego i nieodwracalnego pogorszenia stanu zdrowia,

- bez konieczności dokonywania oceny środka odwoławczego, tak że samo jego wniesienie jest wystarczające, aby zawiesić wykonanie decyzji nakazującej opuszczenie terytorium, lub
- po przeprowadzeniu wstępnej kontroli dotyczącej istnienia uzasadnionego zarzutu, bądź braku podstaw do stwierdzenia niedopuszczalności albo oczywistej bezzasadności środka odwoławczego wniesionego do Conseil du contentieux des étrangers (sądu ds. cudzoziemców), lub też
- po przeprowadzeniu przez sąd pracy pełnej i całkowitej kontroli w celu ustalenia, czy wykonanie tej decyzji istotnie może narazić osobę wnoszącą środek odwoławczy na poważne ryzyko ciężkiego i nieodwracalnego pogorszenia stanu zdrowia?”